

Estances a l'Infermera

Lema: Dones de França

S'endevinaven d'or sota'ls vels del seu fron
 els sedosos cabells, l'esguart era pregon
 y'ls seus ulls els més blaus que hi puguin havé al món.
 Y vestía de blanch, albíssima, de llins
 immaculats per totes les sales y jardins
 si blanca de per fóra, més blanca de per dins.
 Les seves galtes eren pàlides de color,
 semblava que sovint s'amaessin de plor,
 d'un plor tranquil, segur, en mig de tant dolor!
 Era un somriure blanch vora'l llit del malalt,
 y alegrava de cop la pau del hospital
 ab un riure no més com allunyant el mal.
 Estava dreta, inmóvil, sempre vora del llit,
 tot vetllantli les hores tan llargues de la nit,
 ab un ram de violes mig obertes al pit.
 El ferit la mirava ab els ulls divagants:
 —Diguéume aquelles coses tan serenes d'abans.
 Sobre'l front que bullía li posava les mans.
 Les mans! Jo les hauría besades ab anhel.
 Jo no sé qué tenien aquelles mans de cel;
 tenien suavitats de flor y olor de mel.
 Jo hauria volgut dur en les venes la sanch
 del ferit y vessantla del pobre cos estanch,
 vencent el dur repós d'aquest llit séu tan blanch.
 Y sofrir llargament per la patria y per ella,
 Y en les hores de febre sentir la maravella
 d'aquelles mans de flor damunt de ma parpella.
 Perque'l ferit debia ser bell y alegre abans! . . .
 No sé quin sortilegi duya en les seves mans
 que nosaltres, qu'estavem joves y forts y sans,
 ne sentíem vergonya y may hauriem dit
 que no gosant mirarla als ulls de fit a fit
 sentíem una enveja terrible del ferit
 Ay, donzella sublim d'un hospital de França!
 Fores una llum pura qu'ab el temps va apagantse
 no't veuré més y'n sento una estranya recança.
 Y no vaig demanarte les violes del pit,
 y no vaig dirte rés del que t'hauría dit,
 del que't diria ara, lluny de tú, en mon neguit!
 Y no vaig dirte res del teu mirar pregon,
 ni vaig besar les mans que per mi ja no son,
 ni vaig tocá ab els llavis la Creu Roja del front!
 Ara't veig com t'enfiles per cel ceré, damunt
 del fum de les batalles del lamentable munt
 dels morts y dels ferits, sempre molt més amunt!
 Ascendeixes pel cel del amor y'ls neguits,
 serenament plegades, com coloms sobre'ls pits
 les dues mans ungides amb la sanch dels ferits!

JOSEP MASSO VENTOS.

(Premiada amb la Flor Natural als Jocs Florals de Barcelona d'enguany.)